

Iedere week vraagt MAX Magazine een persoonlijkheid naar zijn of haar moment van de week. Heleen Dupuis (1945) is sinds 1999 lid van de VVD-fractie in de Eerste Kamer. Zij was hoogleraar medische ethiek in Leiden. In de Eerste Kamer houdt zij zich bezig met volksgezondheid, wetenschapsbeleid en hoger onderwijs en ontwikkelingssamenwerking. Heleen Dupuis bekleedt verschillende nevenfuncties waaronder die van voorzitter van de Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland (VGN) en voorzitter Raad van Toezicht WoonZorgcentra Haaglanden.

DEBAT OVER GEHANDICAPTENZORG IS NU GEBODEN

De afgelopen tijd verscheen in de media een aantal opvallende berichten over de gehandicaptenzorg. Als voorzitter van de Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland wil ik daar graag op ingaan. In één bericht gaat het om burens die klaagden over geluidsoverlast van verstandelijk gehandicapten die in het huis naast hen werden verpleegd.

EEN BRUG TE VER

In de verzorgingssector leeft het idee dat cliënten zoveel mogelijk zelfstandig buiten de instelling moeten wonen, bijvoorbeeld om hun emancipatie te bevorderen. De vraag is of het een goede oplossing is of net een brug te ver. Bij licht verstandelijk gehandicapten gaat dat prima, maar bij bijzondere groepen - de zwaardere gevallen die meer ondersteuning en zorg nodig hebben - zal de kans op overlast in woonwijken

veel groter zijn. En dat terwijl er prachtige instellingsterreinen met veel groen bestaan. Ook de ouders van cliënten vinden deze instellingen geschikt voor hun kind. Dus waarom ze dan toch zelfstandig in een woonwijk laten wonen? Binnen de samenleving is het geen thema. Je kunt daaruit concluderen dat er blijkbaar geen behoefte aan is. Ik vind dat dit zeker een debat binnen de zorg waard is.

BONT EN BLAUW

Een ander bericht gaat over een patiënt in een instelling die is overleden nadat zij vanwege onrustig gedrag minutenlang op de grond werd gedrukt door vier verzorgers. We hebben het hier over de omgang met mensen die vrijwel niet aan te sturen zijn, die niet weten wat ze met zichzelf aan moeten. Voor verzorgers betekent dit zwaar werk, waarbij ze te maken krijgen met zeer agressief

gedrag en bij tijd en wijle bont en blauw thuiskomen. Het is een hondsmoeilijke klus. In dit geval is het geëscaleerd en dat is dieptriest. De zorgverleners zijn er zelf ook kapot van.

UITGEPUT

De achtergronden van dit soort incidenten worden naar mijn mening te weinig belicht. Binnen de brancheorganisaties van de zorg zullen over dit thema de komende tijd nog veel debatten worden gevoerd. Een oplossing zou kunnen zijn om vroegtijdig te signaleren dat een team het niet meer aankan, zodat er op tijd andere hulpverleners op een cliënt kunnen worden gezet. Een team kan vastlopen. Soms zijn ze allemaal al een keer in elkaar geslagen en zijn ze uitgeput. Dan is het goed om te stoppen en een nieuw team in te schakelen of de cliënt over te brengen naar een andere instelling. ■

Foto: Hollandse Hoogte